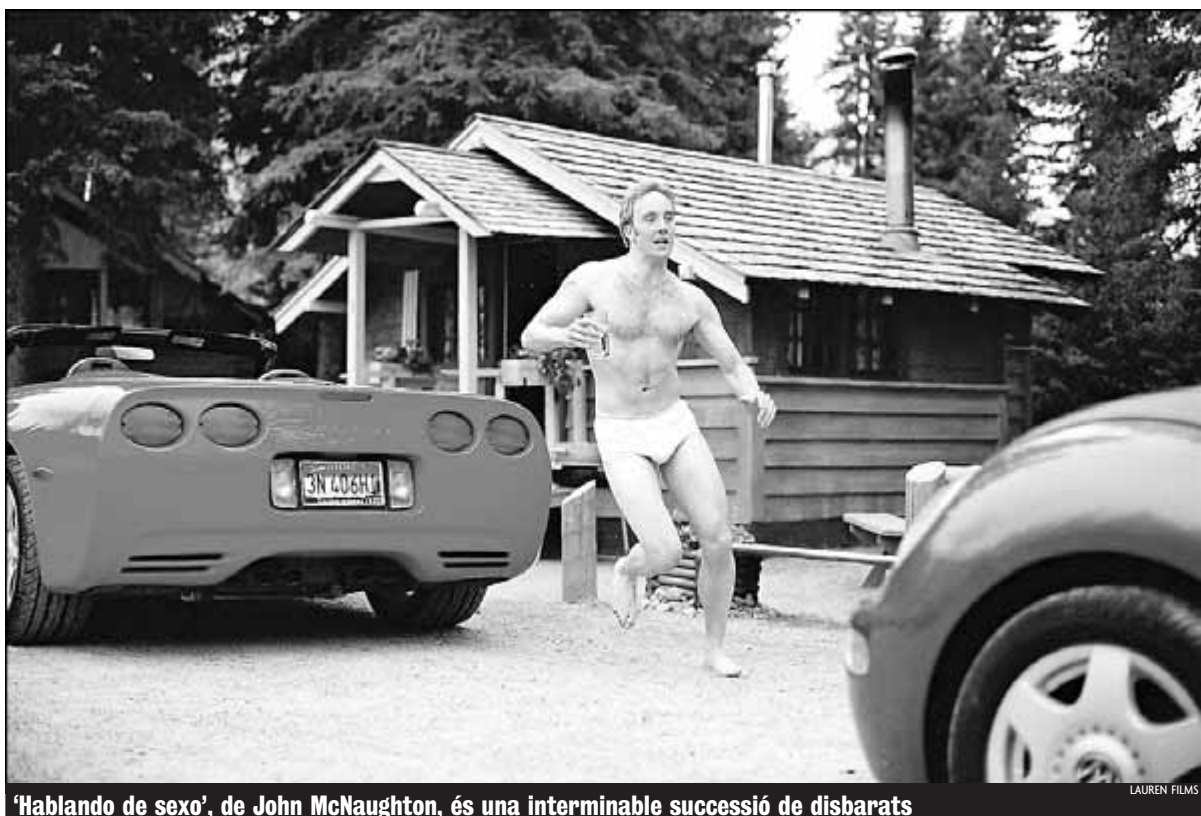

CINEMA
'Hablando de sexo'

'Hablando de sexo', de John McNaughton, és una interminable successió de disbarats

Més val callar

Toni Vall

'SPEAKING OF SEX'. DIRECTOR: John McNaughton. GUIÓ: Gary Tieche. FOTOGRAFIA: Ralf D. Bode. MÚSICA: George S. Clinton. INTÈRPRETS: James Spader, Lara Flynn Boyle, Melora Walters, Bill Murray. EUA, 2001.

No entenc la carrera de John McNaughton. Aquell director que va començar trepitjant fort menjant-se el món amb *Henry*, retrato de un asesino ha alternat en anys posteriors films certament reeixits com *Normal Life* –la crònica d'un amor boig amb una incommensurable Ashley Judd– o simplement correctes com la comèdia sexual d'intriga *Juegos salvajes*, amb d'altres films menors com *La chica del gángster*. La correcció amanida amb puntuals espurnes d'acidesa sempre com a nota dominant del seu cinema encara que sense donar

tèntics pallusos sense fonaments ni ètica de cap tipus. No se sap, però, si els comprèn o se'n fum; *Hablando de sexo* dispersa els seus esforços en dues habilitats, menypreables les dues: fer adormir i treure de polleguera el més sant. El problema fonamental del film és que el guió és nefast, planteja situacions que després no desenvolupa, fa aparèixer inversemblants personatges secundaris i desaprofita pinzellades humorístiques que es perden en la immensitat de l'espessa boira.

En la interminable successió de disbarats en què acaba convertida la pel·lícula, destaca amb resplendor pròpia la barroeria del pitjor clímax narratiu que es recorda i la lletjor d'unes imatges filmades de mala gana, posseïdes per la desídia. Menció a part mereix el treball actoral. James Spader sembla haver demanat classes d'histerisme a Joan Pera, llastimosa creació la seva. La caterva integrada per gent com Jay Mohr, Melora Walters i Lara Flynn Boyle vaga per la pantalla demanant a crits una mica d'ordre, una mínima directriu per no anar més perduts que un esquimal al desert. Només Bill Murray, que com és habitual fa la festa per la seva banda, demostra una mica d'encert, una espurna de veritat del comediant nat que és.

Per parlar així de sexe, pagava més la pena quedar-se callat i no fer el ridícul. Ja ho diu el saber popular: qui molt en parla...

mostres d'una personalitat creativa especialment visible. Res feia preveure que McNaughton cauria tan baix, baixíssim, sota terra, com per fer un film com *Hablando de sexo*.

Se centra el film en rocambolesques disquisicions sobre els conflictes amorosos de diversos personatges que viuen amb la dispersió com a bandera i amb la bogeria com a estendard. Tots ells, del primer a l'últim, són anti-pàtics fins al moll de l'os, no tenen ni mica d'humanitat i McNaughton els retrata com au-

Manu Chao manté el seu concert a Rubí amb Fermín Muguruza

Redacció
BARCELONA

Després de la suspensió dels concerts que tenia previst de realitzar amb Fermín Muguruza a Màlaga i Múrcia, el cantant hispanofrancès Manu Chao finalitzarà la gira estiuenca que ha realitzat per diverses localitats de l'Estat a Rubí, dissabte que ve dia 6. La suspensió dels dos concerts s'ha degut a la pressió que l'Associació de Victimes del Terrorisme (AVT) ha exercit sobre els ajuntaments de les ciutats en què havia d'actuar perquè no cedissin les seves instal·lacions municipals si el músic anava acompanyat de l'exlíder i fundador del grup basc de tendència abertzale Negu Gorriak, Fermín Muguruza. L'empresa organitzadora del concert, Ibolele, va informar que el músic va decidir suspendre les seves actuacions, ja que no està disposat a actuar sense la presència de Muguruza. En el cas de Múrcia, Ibolele va començar a estudiar diverses alternatives, entre les quals hi havia la de proposar a Chao de canviar el concert a un recinte privat. Finalment, el músic va decidir suspendre aquest concert i, com tenia previst, clausurar la seva gira a Rubí, tal com han confirmat fonts de l'Ajuntament.

El concurs de maquetes Sona 9 2003 anuncia els seus finalistes

Redacció
BARCELONA

El III Concurs de Maquetes Sona 9, organitzat per Catalunya Ràdio, Televisió de Catalunya i la revista *Enderrock* arriba a la seva fase final en les categories pop-rock, folk/noves músiques i cançó d'autor. El divendres 12 de setembre se celebrarà la final a Figueres de la categoria cançó d'autor amb les actuacions d'Albert Fibla de Badalona, Ximo Guardilo de La Callosa, Relk d'Arenys de Munt i Vilella de Reus. La final de la categoria pop-rock es farà divendres 26 de setembre, dins del Mercat de Música Viva de Vic, amb l'actuació dels grups Dèneu d'Elx, Dust de Sant Pere Sallavinera, Net Flanders d'Hostalric i Shitting Milks! de Sant Cugat del Vallès. Divendres 31 d'octubre i dissabte 1 de novembre se celebrarà a la Fira d'Espectacles d'Arrel Tradicional de Manresa la final de folk/noves músiques amb l'actuació de Baetúria del Vendrell, Els Groullers de Sarrià de Ter, Yuri i la seva Orquestra de Cosmonautes de Barcelona i Pell de Cabra de Mollet del Vallès.

Flamenc-Jazz

Jerry González

Pirates de creuer

Pere Pons

JERRY GONZÁLEZ Y LOS PIRATAS DEL FLAMENCO. FESTIVAL MAS I MAS. BARCELONA, TEATRE VICTÒRIA, 30 D'AGOST.

Com a pirates, tant el *nyrican* Jerry González com el *caló* Diego El Cigala tenen llegenda pròpia i ben assortida. L'història de la tripulació tampoc es queda curt: a la sala de màquines, la ductilitat de Javier Colina (contrabaix) i Israel López El Piraña (*cajón*); al pal de proa, el cubaníssim Caramelo (piano) i a la popa el servei de vigilància a les cordes de Niño Josele (guitarra). Tremenda càrrega humana i artística que oferia suficient potencial per atemorir mars i oceans "de un confín a otro confín", encara que la nit de dissabte, al Teatre Victòria, més que un vaixell pirata semblava haver fondejat al bell mig del Paral·lel un creuer de parc d'atraccions en en qual primava la diversió i la disbauxa en detriment de l'abordatge artístic.

La pretesa unió entre els corsaris del flamenc i els bucaners del Carib no va arribar a bon port, tot i que la lluentor de les bengales i els focs d'artifici van semblar satisfer un auditori àvid de sentir-se partícip de noves aventures. La trompeta de Jerry González, un híbrid entre l'escola *cool* de Miles Davis i l'escalfor caribenya, va supeditar en excés la màgia de la seva bufera a les evolucions de la rítmica flamenca, i això va condicionar-li l'expressió en llibertat. Només en un excitant duel a les congues enfront del *cajón* d'El Piraña els canons van semblar preparats per al combat. L'aparició d'El Cigala, flamant capità del seu exitós duet amb Bebo Valdés, va sonar més a sabotatge que no pas a complicitat. Una vegada va prendre el timó, va girar el rumb de la nau 180 graus i va carregar l'artilleria amb la pólvora mullada dels cops d'efecte i les concessions de cara a la galeria. Ni la guitarra de Niño Josele ni les tecles de Caramelo van tenir gaire opció a entrar en combat i la descoordinació que regnava a bord feia pensar més en el camarot dels germans Marx que no pas en la temeraria insígnia de tot vaixell pirata.

Malgrat que la vetllada va fer aigües, això no ens priva d'aixecar les copes per proposar un brindis amb rom en honor de la família Mas, que, amb aquest concert i amb la sala plena, va posar cloenda a un agosarat festival que ha estat en cartell tot el mes d'agost i que va iniciar la seva travessia en el luxós vaixell del Liceu. Ànims i fins a l'any vinent.